

nt

Intieme tocht als poëtisch theater

TONEEL Niemandland, Dries Verhoeven. Gezien op locatie: 28/9. Nog te zien t/m 7/10. Kaartjes via Stadsschouwburg Amsterdam.

Het startpunt is station Sloterdijk. Bij een loket tegenover de kiosk verzamelen zich twintig mensen. *Niemandland*, de ervaringsvoorstelling van Dries Verhoeven, was een paar jaar geleden een internationale festivalhit en werd bekroond met de VSCD Mimeprijs. Nu heeft de theatermaker de voorstelling bewerkt, speciaal voor Amsterdam.

Bezoekers ontvangen een mp3-speler met koptelefoon en een papier met een on-Nederlandse naam erop. Op het mijne staat Amange. Opgesteld in een lange rij luisteren we naar Purcell, terwijl gehaaste treinreizigers voorbijsnellen. Tot er mensen blijven staan. Tegenover de twintig blanke bezoekers van de voorstelling bevinden zich verspreid door de hal twintig migranten. Eén voor één komen ze naar ons toe en nemen ons mee.

De rest van de voorstelling ben ik samen met Amange, een man van mijn leeftijd met aardige zwarte ogen. Waar hij vandaan komt, weet ik niet. In de koptelefoon klinkt een mannenstem, maar die is niet van hem. Het is een acteur die Amanges gedachten verwoordt en de mijne alle kanten op stuurt, terwijl ik achter hem aan loop.

Die rustige stem in mijn oren sluit alle andere geluiden buiten. Alsof ik door een filmdecor wandel met de bewoners van Slotermeer als figuranten, de muziekflarden van veelal niet-westerse liedjes als soundtrack en de stem als voice-over. Langzaam ontstaan de contouren van het mogelijke leven van mijn gids. Hij gaat me voor over drassige weilandjes, door straten vol schotelantennes.

Misschien dwalen je gedachten wel af, zegt de stem. Dat gebeurt inderdaad. Als we vlakbij het station een veld vol konijnen passeren. Of als er onder een viaduct een blauwe laars ligt (wie gaat verder op één laars zonder de andere te missen?).

Maar de tekst die Verhoeven zijn acteur laat uitspreken, is een intrigerende. Hij betrapt je op clichés en ontkracht ze. Hij sust je in slaap met aardige woorden en schudt je weer wakker met een verschrikkelijk verkrachttingsverhaal. Van een onbekende voorbijganger verandert mijn gids in een mens die ik wil leren kennen.

Pas helemaal aan het eind van de tocht, tijdens een prachtige slotscène, hoor ik even zijn stem. Net als Adelheid Roosen in haar Wijksafari door Slotermeer onbekende stadsbewoners dichterbij haalde, maakt Verhoeven mensen van wie anders figuranten blijven in het *Achtuurjournaal*.

De manier waarop hij dat doet, is confronterend, intiem en poëtisch.

JOUKJE AKVELD